

P6_TA(2009)0021

Viitorul Consiliului ONU pentru drepturile omului, inclusiv rolul UE

Rezoluția Parlamentului European din 14 ianuarie 2009 privind dezvoltarea Consiliului ONU pentru drepturile omului, inclusiv a rolului UE (2008/2201(INI))

Parlamentul European,

- având în vedere rezoluțiile sale anterioare privind Comisia Organizației Națiunilor Unite pentru Drepturile Omului (UNCHR), începând cu anul 1996, în special Rezoluția din 16 martie 2006 privind rezultatul negocierilor asupra Consiliului pentru Drepturile Omului și a 62-a sesiune a UNCHR¹, precum și Rezoluțiile din 29 ianuarie 2004 privind relațiile dintre Uniunea Europeană și Organizația Națiunilor Unite², din 9 iunie 2005 privind reforma Organizației Națiunilor Unite³, din 29 septembrie 2005 privind rezultatul Reuniunii mondiale la nivel înalt a Organizației Națiunilor Unite din 14-16 septembrie 2005⁴, precum și cea din 21 februarie 2008 privind cea de a șaptea sesiune a Consiliului pentru Drepturile Omului (UNHCR)⁵ și cea din 8 mai 2008 referitoare la Raportul anual 2007 privind drepturile omului în lume și politica UE în domeniu⁶,
- având în vedere rezoluțiile sale de urgență cu privire la drepturile omului și democrație,
- având în vedere raportul Secretarului General al ONU din 21 martie 2005 intitulat „O mai mare libertate: către securitate, dezvoltare și drepturile omului pentru toți”, rezoluția ulterioară A/RES/60/1 a Adunării Generale ONU privind rezultatele reuniunii mondiale la nivel înalt din 2005, precum și raportul Secretarului General al ONU din 7 martie 2006, intitulat „Să investim în Organizația Națiunilor Unite - pentru o organizație mai puternică pe plan mondial”;
- având în vedere Rezoluția A/RES/60/251 a Adunării Generale a ONU de înființare a UNHRC,
- având în vedere declarația Președinției UE din 16 martie 2006, făcută în numele Uniunii Europene, privind înființarea UNHRC,
- având în vedere sesiunile anterioare, ordinare sau extraordinare, ale UNHRC;
- având în vedere rezultatul activității grupurilor de lucru ale UNHRC privind procedura de depunere a unei plângeri, revizuirea universală periodică (RUP), viitorul sistem de consultare de experți, agenda, programul anual de lucru, metodele de lucru, regulamentul de procedură și evaluarea procedurilor speciale,
- având în vedere rezultatele celei de a treia alegeri a statelor membre pentru UNHRC, organizată în cadrul Adunării Generale a ONU la 21 mai 2008;
- având în vedere rezultatele alegerilor pentru președinția UNHRC, care au avut loc pe data de 19 iunie 2008,
- având în vedere prima, a doua și a treia sesiune a RUP care au avut loc în intervalele 7 - 18 aprilie 2008, 5 - 16 mai 2008 și 1 - 15 decembrie 2008,

¹ JO C 291 E, 30.11.2006, p. 409.

² JO C 96 E, 21.4.2004, p. 79.

³ JO C 124 E, 25.5.2006, p. 549.

⁴ JO C 227 E, 21.9.2006, p. 582.

⁵ Texte adoptate, P6_TA(2008)0065.

⁶ Texte adoptate, P6_TA(2008)0193.

- având în vedere articolul 45 din Regulamentul său de procedură,
- având în vedere raportul Comisiei pentru afaceri externe (A6-0498/2008),
- A. întrucât respectarea, promovarea și garantarea universalității drepturilor omului fac parte integrantă din acquis-ul comunitar și reprezintă unul dintre principiile fundamentale ale UE;
- B. întrucât UE consideră că drepturile omului și democrația sunt elemente esențiale ale relațiilor sale externe și întrucât politica sa externă are la bază susținerea deplină și fără echivoc a multilateralismului eficient, așa cum este prevăzut în Carta ONU;
- C. întrucât ONU și UNHRC sunt printre cele mai adecvate organizații pentru abordarea cuprinzătoare a aspectelor legate de drepturile omului și de provocările din sectorul umanitar;
- D. întrucât decizia de înființare a UNHCR a fost salutăată de toată lumea ca fiind o inițiativă de remediere a deficiențelor UNCHR și de consolidare a poziției pe care drepturile omului o ocupă în dezbaterile interguvernamentale, prin crearea unui organism semi-permanent;
- E. întrucât UNHRC și-a stabilit un program ambițios pentru primii trei ani, care include și revizuirea procedurilor și metodelor de lucru - mai ales dezvoltarea și implementarea RUP, cu trei sesiuni organizate până în prezent, oferind un raport referitor la 48 de state, dintre care opt sunt state membre UE- și revizuirea procedurilor speciale;
- F. întrucât UE a sprijinit și militat pentru stabilirea UNCHR și întrucât UE și statele membre s-au angajat plenar să joace un rol activ și vizibil pentru a crea și sprijini un organism eficient care să se ocupe de provocările contemporane la adresa drepturilor omului;
- G. întrucât UE a sprijinit total instituirea majorității consolidate și a criteriilor pentru alegerea în UNHRC, propuneri care nu au fost însă reținute, precum și proceduri de monitorizare a realizării concrete a promisiunilor electorale ale statelor membre ale ONU;
- H. întrucât s-a dovedit că statele membre acționează cu mai multă coeziune în UNHRC decât au făcut-o în UNCHR, cu toate că există încă limite privind capacitatea UE de a adopta o abordare unită, mai ales datorită intereselor naționale divergente și a dorinței persistente a statelor membre de a acționa independent la ONU;
- I. întrucât faptul că statele membre UE constituie o minoritate numerică în cadrul UNHRC obstrucționează în mare măsură posibilitatea UE de a influența agenda UNHRC și reprezintă un impediment major pentru integrarea pozițiilor UE în lucrările UNHRC;
- J. întrucât absența regretabilă a Statelor Unite din UNHRC a condus la necesitatea ca UE să își consolideze rolul de lider între țările democratice în domeniul drepturilor omului;
- K. întrucât Parlamentul urmărește îndeaproape evoluțiile din UNHRC, trimițând periodic delegații la sesiunile acestuia și invitând raportorii speciali și experți independenți să-și aducă aportul la lucrările sale din domeniul drepturilor omului;
- L. întrucât urmează ca în 2011 să fie revizuite procedurile și mecanismele UNHRC, conform Rezoluției de mai sus A/RES/60/251 a Adunării Generale,

Evaluarea generală a activității UNHRC în primii trei ani

1. salută activitatea de până acum a UNHRC și constată că UNHRC poate deveni un cadru valoros pentru eforturile multilaterale ale UE în domeniul drepturilor omului; cu toate acestea, regretă că în cei trei ani de activitate noul organism nu a reușit încă să realizeze

progrese substanțiale în ceea ce privește îmbunătățirea rezultatelor ONU în materie de drepturile omului;

2. salută adoptarea de către UNHRC a unor texte care instituie standarde importante în ceea ce privește drepturile omului: Convenția internațională pentru protecția tuturor persoanelor împotriva disparițiilor forțate și Declarația ONU privind drepturile populațiilor indigene și Protocolul opțional la Convenția internațională privind drepturile economice, sociale și culturale; observă că acesta din urmă constituie o decizie capitală, întrucât prevede o procedură de plângeri individuale, creând astfel un mecanism pentru ca victimele încălcării drepturilor economice, sociale și culturale să-și poată prezenta plângerile la nivel internațional; solicită statelor să ratifice rapid Protocolul facultativ la Convenția internațională privind drepturile economice, sociale și culturale;
3. regretă faptul că UNHRC nu a reușit să acționeze în multe dintre cele mai presante situații din lume în ceea ce privește drepturile omului, ceea ce s-a datorat parțial și reținerii crescânde manifestate de multe state membre ale UNHRC, care s-au opus oricărei analizări a situației țărilor, inclusiv rezoluțiilor de țară, sesiunilor speciale și procedurilor speciale de mandate de țară, invocând o posibilă politizare a UNHRC; își reafirmă credința că, referitor la autoritatea și credibilitatea UNHRC, capacitatea acestui organism de a se ocupa eficient de situația individuală a țărilor reprezintă o chestiune fundamentală;
4. salută faptul că procedura pentru alegerile din UNHRC a permis excluderea din cadrul acestuia a unor țări în care drepturile omului sunt grav încălcate, precum Iran și Belarus; regretă, cu toate acestea, că nu toate grupurile geografice au organizat proceduri reale pentru alegeri în ceea ce privește aderarea la UNHRC; regretă faptul că sistemul de angajamente facultative a dat rezultate disparate și inadecvate, permițând guvernelor să se sustragă de la obligațiile lor internaționale în materie de drepturi ale omului; este profund îngrijorat, în această privință, modul în care unii membri s-au folosit de așa-numitele angajamente și reafirmă, în consecință, faptul că o cooperare deplină în materie de proceduri speciale ar trebui să rămână criteriul fundamental pentru aderarea la UNHRC;
5. regretă divizarea crescândă a UNHRC în blocuri regionale; consideră că „mentalitatea de bloc” subminează capacitatea sa de a reacționa eficient, imparțial și obiectiv la încălcările drepturilor omului din lume și că aceasta ar putea fi adevărata cauză a părtinirii, selectivității și slăbiciunii UNHRC;
6. recunoaște că unele delegații la Geneva sunt insuficient dotate pentru a purta în mod corespunzător negocieri privind drepturile omului și se bazează pe liderii de grup pentru a-și afirma pozițiile; cu toate acestea, observă că această tendință a fost compensată în câteva chestiuni foarte importante, precum codul de conduită privind procedurile speciale și situația din Darfur, mai ales în grupurile asiatice și africane; subliniază că, în același timp, pozițiile adoptate în comun de UE și de țările în curs de aderare au contribuit în mare măsură la această mentalitate de bloc; solicită Comisiei să elaboreze un raport anual privind modelele de votare din ONU în chestiuni de drepturi ale omului, analizând modul în care acestea au fost afectate de politicile UE, ale statelor membre UE și a altor blocuri;
7. recunoaște că numărul mare de membri ai UNHRC și participarea multor state cu statut de observatori garantează faptul că toate țările sunt implicate în dezbaterile acestuia; consideră, în perspectiva revizuirii din 2011, că ar trebui examinată pe de o parte posibilitatea deschiderii universale a UNHRC în ceea ce privește acceptarea membrilor, ținând cont pe de altă parte de faptul că o formație mai restrânsă ar putea avea efecte pozitive;
8. ia act de discuțiile în curs privind relația dintre UNHCR și Comitetul III al Adunării

Generale; reamintește, în acest sens, că sarcina Comitetului III este de a include în cadrul acestui organism, care cuprinde toți membrii ONU, principalele probleme ale UNHRC; consideră că acest organism ar putea, de asemenea, remedia deficiențele UNHRC, așa cum a făcut Adunarea Generală cu privire la deciziile Consiliului de Securitate, care constituie un important element de complementaritate între UNHRC și Comitetul III: solicită UE să își afirme încă o dată angajamentul pentru sprijinirea UNHRC și îmbunătățirea eficienței acestui organism, în calitate de unică platformă specializată în drepturile universale ale omului, dar și de forum care se ocupă de drepturile omului în cadrul sistemului ONU;

9. își exprimă profunda îngrijorare asupra faptului că principiul universalității drepturilor omului este din ce în ce mai subminat, după cum s-a observat mai ales ca urmare a încercărilor anumitor state de a introduce limite pentru drepturile omului consacrate (cum ar fi libertatea de expresie) sau de a interpreta drepturile omului dintr-o perspectivă culturală, ideologică sau tradițională; atrage atenția UE să fie în continuare atentă în fața acestor încercări și să apere cu fermitate principiile universalității, indivizibilității și independenței drepturilor omului;

Proceduri speciale

10. consideră că Procedurile speciale sunt elementul de bază al mecanismelor ONU de protecție a drepturilor omului și subliniază că eficiența și credibilitatea UNHCR în protecția drepturilor omului se bazează pe cooperarea cu procedurile speciale și pe implementarea lor deplină, precum și pe adoptarea de reforme care să conducă la consolidarea capacității acestora de a se ocupa de încălcările drepturilor omului;
11. consideră că Procedurile speciale aplicate la situația individuală a țărilor constituie un instrument esențial pentru îmbunătățirea drepturilor omului în zonele respective; consideră că tipul și frecvența proceselor de revizuire individuale în cadrul mecanismului de revizuire universală periodică nu poate înlocui mandatele individuale pe țări; se opune, în consecință, încercărilor din partea anumitor state de a folosi argumentele „raționalizării” procedurilor speciale în vederea eliminării acelor mandate; deplânge, în acest sens, sfârșitul mandatului individual în cazul Republicii Belarus, a Republicii Democrate Congo și a Republicii Cuba, precum și desființarea grupului de experți pe Darfur;
12. salută introducerea de condiții pentru suspendarea mandatului de țară al Burundi; recunoaște importanța conceperii unei strategii de soluționare pentru fiecare dintre aceste Proceduri speciale de țară;
13. condamnă eforturile întreprinse de unele state membre UNHRC de a limita independența și eficiența Procedurilor speciale; în această privință, ia act de adoptarea, la 18 iunie 2007, a unui Cod de conduită al deținătorilor de mandate pentru proceduri speciale; invită UNHRC să pună în aplicare acest Cod de conduită în spiritul Rezoluției A/RES/60/251 menționate anterior și să respecte independența procedurilor speciale;
14. solicită îmbunătățirea selectării și numirii persoanelor cu mandate pentru Proceduri speciale adecvate, mai ales prin căutarea unor metode și mijloace care să consolideze lista existentă de candidați din cadrul Înalțului Comisariat pentru drepturile omului (ICDO), precum și prin consolidarea independenței persoanelor mandatate, ținând cont de experiența și de expertiza acestora dar și de criteriile reprezentării geografice și echilibrului de gen;
15. subliniază necesitatea unei mai bune urmăriri a concluziilor și recomandărilor

procedurilor speciale, care ar putea include și instituirea unor mecanisme de raportare a implementării recomandărilor;

16. consideră că mecanismul de RUP este un instrument care completează Procedurile speciale și reprezintă o șansă de eficientizare a folosirii rapoartelor aferente și de asigurarea a unei mai bune cooperări și urmăriri a activității acestora;
17. solicită acordarea în continuare de sprijin financiar și de resurse umane pentru Procedurile speciale;

Revizuirea universală periodică

18. recunoaște valoarea potențială a mecanismului RUP în îmbunătățirea universalității angajamentelor și practicilor în domeniul monitorizării drepturilor omului în întreaga lume, prin aplicarea egalității în tratarea și analiza tuturor statelor membre ONU și prin crearea de oportunități noi pentru organizațiile neguvernamentale (ONG) de a deschide dialoguri cu anumite state;
19. salută faptul că RUP s-a dovedit a fi un factor de stimulare pentru ca mai multe state membre ale ONU să se angajeze să-și respecte obligațiile internaționale, urmând concluziile și recomandările organismelor prevăzute în tratat și cele rezultate din Procedurile speciale, să prezinte rapoarte de sinteză organismelor prevăzute în tratat, răspunzând principalelor solicitări de inițiere a Procedurilor speciale, să ratifice tratatele importante și să adopte acte legislative naționale destinate să asigure respectarea obligațiilor ce provin din tratatele pe care le-au semnat;
20. regretă că primele trei sesiuni nu s-au ridicat la înălțimea așteptărilor în ceea ce privește realizarea unui proces „obiectiv, transparent, neselectiv, constructiv, neconflictual și nepolitizat”¹;
21. subliniază că acest obiectiv poate fi îndeplinit numai în cazul în care revizuirea implică o expertiză independentă în toate etapele procesului de evaluare, precum și un mecanism de urmărire eficient, orientat către rezultate;
22. deplânge absența unei perspective concentrate asupra drepturilor economice, sociale și culturale, precum și a drepturilor minorităților în cadrul RUP și solicită acordarea unei mai mari atenții acestor drepturi în sesiunile viitoare, conform principiului universalității, indivizibilității și interdependenței drepturilor omului;
23. denunță folosirea alianțelor politice pentru a proteja anumite state în fața procesului de examinare, în locul unei evaluări critice a condițiilor și protecției drepturilor omului, fapt care subminează grav însuși scopul RUP; constată că această practică a atins un nivel periculos în cazul examinării situației Tunisiei, în cadrul căreia există declarații care contrazic în mare măsură constatările experților; observă, cu toate acestea, că această examinare nu pare să reflecte o tendință generală;
24. salută decizia UE de a nu efectua intervenții comune în cadrul examinării situațiilor țărilor și de a asigura complementaritatea intervențiilor, astfel încât să poată fi abordate un număr mai mare de probleme; subliniază, în acest sens, încercările UE de a distruge „mentalitatea de bloc” în cadrul UNHRC, ridicând probleme cu privire la situațiile individuale; salută angajarea statelor membre UE în examinările de situații, inclusiv a celor referitoare la alte state membre UE; încurajează UE să continue actualul model de coordonare mai puțin strânsă și să se asigure că toate subiectele sunt tratate de către statele membre UE cu suficientă profunzime și că sunt evitate repetițiile;

¹ Rezoluția 5/1 a UNHRC din 18 iunie 2007.

25. își exprimă îngrijorarea că, în câteva cazuri, raportul final RUP și dialogul interactiv în timpul procesului de evaluare nu au reflectat informațiile conținute în documente sau chiar contrazic constatările experților, făcând astfel ca procesul de evaluare să nu mai aibă rost, iar recomandările înaintate în rapoartele grupurilor de lucru sunt prea vagi și nu au substanță funcțională; invită membrii grupului de lucru consacrat RUP ca în viitoarele sale rapoarte de evaluare să formuleze recomandări măsurabile, concrete, realiste și care să țină cont de victime, bazate pe informațiile colectate prin mecanisme independente de monitorizare sau de către ONG-uri;
26. regretă caracterul neobligatoriu al recomandărilor cuprinse în RUP, care rezultă din faptul că acest mecanism permite statelor să hotărască asupra recomandărilor pe care acesta le va accepta; constată că în anumite cazuri, cum ar fi Sri Lanka, numărul total al recomandărilor acceptate a fost mic; consideră, cu toate acestea, că nu toate recomandările sunt utile sau în conformitate cu obligațiile internaționale în materia drepturilor omului; cu toate acestea, consideră că această situație ilustrează faptul că este posibil ca RUP să nu reprezinte instrumentul cel mai util în anumite cazuri și subliniază importanța mecanismelor independente de monitorizare și a concluziilor ONG-urilor în procesul RUP, concomitent cu menținerea mandatelor individuale pe țări ale UNCHR;
27. condamnă încercările făcute de unele state membre ale UNHRC de a cenzura contribuțiile din partea ONG-urilor; regretă impactul limitat al participării ONG-urilor în deciziile finale, datorat alocării unui timp limitat de intervenție pentru discutarea raportului cu privire RUP, precum și permiterii unei arii limitate de intervenție, ceea ce le-a permis ONG-urilor să facă doar comentarii generale și nu să redeschidă problemele discutate în cadrul grupurilor de lucru;
28. regretă lipsa unor consultări mai cuprinzătoare la nivel național, care să includă și ONG-urile, în privința rapoartelor statelor membre ONU; îndeamnă, așadar, toate statele cuprinse în procesul de revizuire să se angajeze într-o manieră deschisă în discuții de fond cu privire la situația drepturilor omului, care să includă toate sectoarele guvernamentale și societatea civilă, ținând cont că principalul obiectiv al procesului de revizuire este îmbunătățirea concretă a drepturilor omului în acele țări;
29. solicită tuturor statelor să realizeze, în urma evaluării, o consultare extinsă la nivel național, pe baza recomandărilor sale; solicită UE să investigheze modul în care pot fi folosite aceste recomandări pentru a crea programe de asistență tehnică;
30. solicită UNHRC să sprijine eforturile care vizează creșterea responsabilității statelor membre ale ONU în domeniul drepturilor omului prin creșterea eficienței RUP, în special prin adoptarea unor proceduri mai stricte, pentru a evita tacticile deliberate de obstrucție sau de diversiune, care subminează chiar obiectivele ONU, UNHRC și RUP;

Transparența și participarea societății civile la activitățile UNHRC

31. subliniază încă o dată importanța participării societății civile la activitatea UNHRC și recomandă insistent statelor membre să creeze modalități și instrumente eficiente care să permită societății civile să participe în cadrul UNHRC și să-și exercite prerogativele aferente statutului lor consultativ pentru a prezenta comunicări scrise și declarații orale;
32. salută menținerea practicii participării ONG-urilor din domeniul drepturilor omului la dezbateri și speră că această participare se va îmbunătăți și întări în viitor; reiterează solicitarea de reformare a Comisiei ONU pentru ONG-uri, în vederea asigurării participării efective a ONG-urilor independente și subliniază că recomandările de acreditare trebuie făcute de experți independenți, pe baza activității și contribuțiilor ONG-

urilor;

33. constată că natura permanentă a UNHRC pune probleme speciale ONG-urilor care nu au sedii la Geneva; salută, prin urmare, contribuțiile agențiilor care conlucrează, în numele ONG-urilor, cu OHCHR și Biroul ONU de la Geneva pentru a oferi ONG-urilor informații cu privire la activități și pentru a le înlesni participarea la lucrările UNHRC;
34. solicită finanțatorilor să ia în considerare necesitățile în materie de formare și fonduri ale organizațiilor pentru drepturile omului, mai ales ale celor care nu au sediul la Geneva, astfel încât să le dea posibilitatea să participe sistematic și eficient la lucrările UNHRC; solicită Comisiei să susțină în continuare inițiativele societății civile de control al politicilor guvernamentale referitoare la chestiunile de drepturile omului ale ONU;
35. regretă lipsa de interes și de cunoștințe a publicului în privința UNHRC; salută, de aceea, inițiativele OHCHR care vizează creșterea transparenței, cum ar fi cea privind crearea „Buletinului reuniunilor neoficiale”; salută publicarea pe internet a informațiilor referitoare la sesiunile UNHRC, vizând creșterea gradului de informare a publicului cu privire la activitatea sa;

Înaltul Comisariat pentru drepturile omului

36. își reafirmă opinia că ICDO este un organism esențial în cadrul sistemului ONU, întrucât joacă un rol cheie în protecția și respectarea drepturilor omului prin integrarea acestora în sistemul ONU și în cadrul tuturor organizațiilor din sector, în special în ceea ce privește acțiunile legate de reinstaurarea și consolidarea păcii, dezvoltării și acțiunii umanitare;
37. își reafirmă sprijinul pentru ICDO și respectul pentru integritatea atribuțiilor acestui organism, precum și pentru independența și imparțialitatea sa;
38. încurajează eforturile ICDO de a-și accentua prezența pe teren prin deschiderea unor birouri regionale; în această privință, salută semnarea memorandumului de înțelegere între ICDO și autoritățile din Republica Kârgâză privind deschiderea unui birou regional ICDO în Bishkek; își exprimă încă o dată aprecierea pentru activitatea ICDO în sprijinul organismelor prevăzute în tratat și al Procedurilor speciale;
39. apreciază activitatea dnei Louise Arbour în calitate de Înalt Comisar pentru Drepturile Omului, precum și angajarea și integritatea de care a dat dovadă și are încredere că succesoarea ei, dna Navanethem Pillay va demonstra același entuziasm și se va ridica la înălțimea provocărilor postului;
40. salută contribuțiile voluntare pe care Comisia le-a oferit de mulți ani ICDO, printre care 4 milioane EUR pentru anul 2008, în cadrul Instrumentului european pentru democrație și drepturile omului; îndeamnă statele membre să continue să sprijine acest ICDO, în special în cadrul Comitetului administrativ și bugetar V al Adunării Generale, astfel încât să se asigure că independența acestuia nu este afectată, beneficiind și de toate resursele financiare necesare îndeplinirii mandatului său;

Rolul UE în UNHRC

41. salută participarea activă a UE în primii trei ani de funcționare a UNHRC, mai ales prin deciziile de sponsorizare și co-sponsorizare, declarații, intervenții în dialoguri și dezbateri interactive și convocări cu succes ale unor sesiuni speciale privind situația drepturilor omului în Darfur, în decembrie 2006, în Birmania/Myanmar, în octombrie 2007 și în estul Republicii Democratice Congo în noiembrie 2008; recunoaște angajamentele luate de UE pentru a aborda în cadrul UNHRC situațiile specifice țărilor;
42. salută faptul că toate rezoluțiile propuse sau susținute de UE sau fost adoptate de către

UNHRC pe parcursul primelor sale nouă sesiuni ordinare și opt sesiuni extraordinare; observă, cu toate acestea, că nu au fost puse la vot numeroase chestiuni asupra cărora nu exista un consens sau chiar controversate;

43. ia act de faptul că statele membre UE care fac parte din UNHRC se împart în două grupuri regionale, anume grupul statelor Europei de Vest și Grupul statelor Europei de Est; observă că UE contestă prezentarea „statelor meritoase” pe regiuni, care are drept rezultat o competiție între statele membre UE pentru alegerea în UNHRC;
44. încurajează UE să-și continue presiunile în vederea instituirii unor criterii pentru alegerea în UNHRC, inclusiv emiterea unor invitații permanente la procedurile speciale, precum și în vederea monitorizării concretizării efective a promisiunilor electorale ale statelor membre ale ONU; solicită încă o dată aplicarea acestei reguli pentru a decide asupra sprijinului acordat de UE țărilor candidate; regretă că această solicitare nu a primit încă răspuns din partea UE;
45. observă că UE se află în minoritate numerică în cadrul UNHCR, ceea ce poate reprezenta un impediment atunci când dorește să-și facă auzită vocea; salută practica consacrată în timpul Președinției slovene, de acordare de „asistență” altor membri UNHRC și de „împărțire a sarcinilor” între statele membre UE; solicită statelor membre să continue și să consolideze această practică;
46. salută tendința din ce în ce mai pronunțată a statelor membre de a interveni în dezbateri, în plus față de intervenția Președinției UE; solicită continuarea acestui demers și solicită statelor membre UE să dea o nouă forță mesajului UE, transmițând „un mesaj pe mai multe voci”; încurajează statele membre UE să ia inițiative transregionale, ca modalitate utilă de a contracara politicile de bloc; solicită UE și Organizației Conferinței Islamice să-și intensifice eforturile în direcția îmbunătățirii înțelegerii reciproce și colaborării;
47. susține încercarea UE de a găsi o poziție comună și coordonată în cadrul UNHRC; regretă, cu toate acestea, că în cursul realizării unei politici comune a statelor membre UE la UNHRC, UE se prezintă adesea cu propuneri care reflectă cel mai mic numitor comun, limitând astfel dinamica potențialului diplomatic al UE în raport cu celelalte grupări regionale; încurajează Înalțul Reprezentant al UE pentru PESC să-l mandateze de Reprezentantul personal pentru democrație și drepturile omului - dacă este necesar prin trimiterea unor emisari - să efectueze consultări extinse în Africa, Asia și America Latină cu privire la chestiunile discutate la UNHRC, în vederea angajării țărilor din alte blocuri în inițiativele comune la nivelul ONU;
48. regretă că, parțial și din cauza timpului și eforturilor necesare pentru a ajunge la o poziție comună, UE nu reușește să aibă o influență efectivă în cadrul sistemului extins al ONU; solicită UE ca, rămânând angajată pe calea obținerii unei poziții comune, să-și mărească flexibilitatea în ceea ce privește chestiunile mai puțin importante pentru a fi capabilă să reacționeze mai rapid și mai eficient în negocieri privind chestiuni fundamentale;
49. regretă atitudinea mai degrabă defensivă adoptată de UE în cadrul UNHRC, și mai ales reticențele sale de a depune rezoluții comune privind situația individuală a țărilor, întrucât acestea întâmpină de obicei o rezistență acerbă din partea anumitor țări, precum și căutarea cu orice preț a consensului și tendința de a evita exprimări care pot da naștere unor reacții adverse, ceea ce duce la acceptarea unor compromisuri care nu reflectă preferințele UE, cum s-a întâmplat în cazul rezoluțiilor, adoptate la 27 martie 2007 privind situația drepturilor omului din Sudan¹ și din 13 decembrie 2007 privind grupul de experți

¹ Rezoluția A/HRC/7/16.

în ceea ce privește situația drepturilor omului în Darfur¹, care au dus la desființarea grupului, deși UE insistase inițial ca acesta să fie menținut;

50. solicită UE și statelor membre să-și utilizeze mai bine influența potențială pentru a avea un rol de lider al grupurilor țărilor democratice cu o situație solidă în ceea ce privește drepturile omului; consideră că acest rol de lider poate fi obținut cel mai bine prin consolidarea parteneriatelor cu statele din alte grupuri regionale, așa cum s-a demonstrat în câteva inițiative UE din cadrul sistemului ONU, cum ar fi rezoluțiile Adunării Generale referitoare la moratoriul privind pedeapsa capitală și dreptul la aprovizionarea cu apă;
51. solicită UE și statelor membre să interacționeze mai energic cu ceilalți membri democrației ai UNHRC, inclusiv țările din grupurile african și asiatic și mai ales cu statele democratice care respectă supremația legii la nivel internațional; consideră că actuala președinție nigeriană a UNHRC reprezintă o oportunitate pentru UE în această privință;
52. solicită UE să organizeze reuniuni periodice cu acele țări pe teme specifice, în vederea creării unui mecanism de coalizare și a asigurării unui sprijin cât mai larg pentru pozițiile sale; subliniază necesitatea de a da mai multă putere misiunilor statelor membre UE de la Geneva și de a investi în resurse diplomatice, prin trimiterea unor specialiști în drepturile omului și a unor diplomați de nivel înalt pentru a imprima orientări în cadrul UNHRC;
53. solicită o coordonare și o cooperare mai strânsă între grupurile de lucru ale Consiliului UE, aflate la Bruxelles, și birourile și reprezentanțele permanente de la New York și de la Geneva ale UE și statelor membre; în această privință, salută descentralizarea efectivă a deciziilor cotidiene de la Bruxelles la Geneva, capitalele păstrând un rol important în coordonare;
54. solicită încă o dată UE să administreze mai eficient ajutorul și sprijinul politic acordat țărilor terțe, precum și alte instrumente precum dialogurile și consultările pe tema drepturilor omului, în vederea garantării unui acord mai extins asupra inițiativelor sale și ale co-sponsorilor, care ar trebui realizat cu respectarea dreptului internațional și al standardelor din domeniul drepturilor omului universal recunoscute, precum și în spiritul promovării reformelor democratice;e; în același timp, solicită statelor membre UE și Comisiei Europene ca, atunci când stabilesc obiectivele și prioritățile programelor de asistență ale UE, să ia în considerare rezultatele activității UNHRC în privința fiecărui stat, inclusiv a recomandărilor și concluziilor UPR;
55. regretă că UE nu a fost capabilă să prezinte UE priorități substanțiale pentru activitatea UNHRC și a fost de câteva ori obligată să se limiteze la o atitudine de „limitare a pagubelor”, cum s-a întâmplat mai ales în cazul Codului de conduită pentru Procedurile speciale propus în 2007 de grupul african; solicită UE să adopte o strategie mai dinamică și să-și intensifice eforturile pentru a avea un cuvânt de spus asupra agendei și dezbaterilor UNHRC;
56. consideră că, având în vedere faptul că statele membre UE au o situație mai bună în materie de drepturile omului decât mulți alți membri UNHRC, acțiunea UE ar câștiga în eficiență dacă nu ar putea fi acuzată de aplicarea de standarde duble și de a fi selectivă în propriile politici privind democrația și drepturile omului; solicită, de aceea, UE să-și respecte angajamentele de a promova drepturile omului în toate regiunile lumii și în toate domeniile; în acest sens, solicită UE să se implice activ în pregătirea Conferinței de la Durban, care va avea loc în 2009, ținând seama în special de necesitatea de a implementa rezoluția Adunării Generale a ONU A/RES/62/149 din 18 decembrie 2007, prin care se

¹ Rezoluția A/HRC/6/35.

solicita un moratoriu universal privind pedeapsa capitală;

57. încurajează prezența periodică a delegațiilor Parlamentului la sesiunile UNHRC din Geneva; salută inițiativa Subcomisiei pentru drepturile omului din Parlament de a invita la reuniunile sale pe cei ce dețin mandate pentru Proceduri speciale, împreună cu președinția UNHRC și solicită continuarea acestei practici;
58. reafirmă necesitatea unei viziuni, agende politice și strategii pe termen lung clare în ceea ce privește UNHRC și activitățile statelor membre UE în cadrul acestui organism, în special în vederea revizuirii UNHRC care va avea loc în 2011; consideră că această strategie trebuie să includă repere clare; în acest sens, solicită UE:
 - să reafirme și să apere cu tărie principiile universalității, indivizibilității și interdependenței drepturilor omului;
 - să asigure menținerea și consolidarea capacității UNHRC de a aborda situațiile din fiecare țară, inclusiv prin mandate pentru țări individuale;
 - să crească independența și eficiența Procedurilor speciale în general și să-și respecte în practică obligația de a coopera în cadrul Procedurilor speciale pentru membrii UNHRC;
 - să acționeze în vederea consolidării mecanismelor independente de monitorizare și documentare în cadrul RUP;
 - să reafirme rolul special al UNHRC ca forum internațional principal și legitim al drepturilor omului și complementaritatea sa în raport cu celelalte organisme ONU;
 - să apere independența ICDO;
 - să-și consolideze strategia de coalizare în exterior, în special prin inițiative trans-regionale;
 - să întărească propria credibilitate internă/externă în materia drepturilor omului, în special prin ratificarea tratatului;

◦

◦ ◦
59. încredințează Președintelui sarcina de a transmite prezenta rezoluție Consiliului, Comisiei, guvernelor și parlamentelor statelor membre ale UE și ale UNHRC, Președintelui Adunării Generale a ONU, Secretarului General al ONU și Înalțului Comisar pentru Drepturile Omului.